

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 3CoCsp/26/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119271207  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6119271207.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: T. L..C..I., K.: XX XXX XXX, Ž. X/A, Q., zastúpeného advokátom R.. R. Q., Z. E. Y. X, C., proti žalovanému: V. Y., F. XX, F., o zaplatenie 70,70 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14.10.2019, č.k. 21Csp/51/2019-53, v spojení s opravným uznesením zo dňa 04.08.2020, 21Csp/51/2019-111, dopĺňacím rozsudkom zo dňa 24.01.2020, č.k. 21Csp/51/2019-89, a opravným uznesením zo dňa 04.08.2020, č.k. 21Csp/51/2019-113, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 30,48 eura, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravnými uzneseniami a dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70,70 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 21.06.2018 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 1,20 eura a vo zvyšku uplatnený nárok zamietol, pričom žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 19.07.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia dlžnej sumy 70,70 eura spolu s príslušenstvom a náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 26,40 eura (správne má byť 31,68 eura - pozn. odvolacieho súdu) dôvodiac tým, že žalovaný cestoval dňa 21.05.2018 vo verejnom hromadnom dopravnom prostriedku, konkrétne linkou č. 65 v Bratislave, bez preukázania sa platným cestovným lístkom. Žalobca tak evidoval voči žalovanému pohľadávku v sume 70,70 eura, pozostávajúcu z cestovného v sume 0,70 eura a z úhrady v sume 70 eur, ktorú na neho postúpil H. T. F., E..L.. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.01.2019.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil, že žalobca obsahom hlásenia o porušení tarifných a prepravných podmienok, spísaného revízorom pod VS XXXXXXXX a kontrolným lístkom preukázal skutočnosti uvedené žalobe, a tým dôvodnosť svojho nároku. Žalovaný ako cestujúci bol povinný zaplatiť cestovné za cestovanie v mestskej hromadnej doprave a na vyzvanie sa preukázať platným cestovným lístkom, ktorý však nepredložil, na základe čoho mu vznikla povinnosť zaplatiť cestovné v sume 0,70 eura a úhradu pri nepreukázaní sa platným cestovným lístkom v sume 70 eura, t.j. spolu sumu 70,70 eura žalobcovi, na ktorého H. T. F., E..L.. postúpil pohľadávku v tejto sume. Na uvedenom základe, za aplikácie § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, ods. 2, § 760 zákona č. 40/1964

Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 11 ods. 2, § 14 ods. 2 a § 17 ods. 2 zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave (ďalej len „zákon č. 56/2012 Z.z.“), súd prvej inštancie žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 70,70 eura spolu s uplatneným úrokom z omeškania.

4. Pokiaľ išlo o nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, súd prvej inštancie konštatoval, že vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) počnúc od 15.06.2019 doplnila do ustanovenia § 13a ods. 1 písm. d) aj úkon právnej služby "predžalobná výzva", odmenu za vykonanie ktorého si možno uplatniť len ako príslušenstvo pohľadávky. Zhodnotiac nárok na zaplatenie nákladu za daný úkon súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade išlo o neúčelné a nespravodlivé uplatnenie práva, najmä so zreteľom na formulárovosť obdobných hromadných žalôb podávaných žalobcom a na právnu nenáročnosť prípadu. Je v príkrom rozpore so zásadami právneho štátu, aby povinný subjekt, v dôsledku porušenia svojich povinností (cestujúci bez platného cestovného lístka), bol neúmerne a zbytočne zaťažovaný voči právnomu zástupcovi oprávneného; pritom samotný zákon č. 56/2012 Z.z. upravuje sankciu za protiprávne správanie sa cestujúceho. Úspešný žalobca má v takom prípade legitímny nárok na ním účelne vynaložené trovy konania, ako i na žalovanú istinu; pokiaľ však žalovaná istina predstavuje sumu 70,70 eura a trovy konania, pozostávajúce zo súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia spolu sumu 79,86 eura, potom náklady spojené s uplatnením pohľadávky tvoriace príslušenstvo pohľadávky v sume 26,40 eura (správne má byť 31,68 eura - pozn. odvolacieho súdu) neúmerne zaťažujú žalovaného v prospech právneho zástupcu žalobcu. Podľa mienky konajúceho súdu v prospech nároku žalobcu síce svedčala dôvodová správa, podľa ktorej kvalifikovanou predžalobnou výzvou možno v konečnom dôsledku odvrátiť súdne konanie, a teda táto plní svoj účel, v dôsledku čoho by advokátom mala byť priznávaná odmena za takýto úkon v rámci náhrady trov právneho zastúpenia. Avšak vzhľadom na to, že hromadné spory týkajúce sa H. T. F., E..L..., predmetom ktorých je nezaplatenie cestovného, sa v drvivej väčšine nekončia dohodou pred súdnym konaním, považoval konajúci súd argument použitý v dôvodovej správe, a to odvrátenie súdneho konania, za irelevantný. Zároveň mal za to, že žalobca nepreukázal reálne doručenie predžalobnej výzvy, keď do spisu založil len podací hárok, bez súčasného predloženia doručky preukazujúcej reálne zaslanie a prebratie predžalobných výziev. Samotné priloženie podacieho hárku neznamena skutočné doručenie listiny v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže podací hárok preukazuje len odoslanie tejto zásielky; za relevantný dôkaz treba potom považovať doručku alebo aspoň nedoručenú zásielku vrátenú z miesta bydliska žalovaného. Ak žalobca iba "pro forma" preukazoval zaslanie predžalobných výziev, bez preukázania ich skutočného doručenia, jeho úkon svedčí o nenaplnení účelu, ktorý zákonodarca uviedol v dôvodovej správe ohľadne možnosti odvrátenia súdneho konania kvalifikovanou výzvou. Podľa názoru konajúceho súdu v takom prípade treba zohľadniť aj iné skutočnosti ako iba vychádzať zo slepého výkladu ustanovenia § 13 ods. 1 písm. d) vyhlášky. Súd prvej inštancie na tomto základe uzavrel, že požiadavka žalobcu na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v desiatkach skutkovo a právne jednoduchých veciach nepredstavuje spravodlivý a proporcionálny výkon práv. V tomto smere poukázal i na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 14Co/168/2017, sp. zn. 14Co/156/2017, sp. zn. 14Co/136/2017), v ktorých odvolací súd v obdobných veciach priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33%. Vzhľadom na to, že z podacieho hárku vyplynulo, že poštovné za podanie zásielky predstavovalo sumu 1,20 eura bol súd prvej inštancie toho názoru, že práve táto suma predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky, nakoľko išlo o preukázaný náklad, a to najmä v spojení so zásadami proporcionality.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

6. Proti zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie (v spojení s dopĺňacím rozsudkom a opravnými uzneseniami) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil, že súd prvej inštancie považoval nesprávne predžalobnú výzvu za neúčelné a nespravodlivé uplatnenie práva, ktorým mal byť žalovaný neúmerne a zbytočne zaťažovaný, nakoľko už v žalobe uviedol, že predžalobná výzva bola nevyhnutným predpokladom prípustnosti návrhu v upomínacom konaní v zmysle § 3 ods. 6 písm. d) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z.z."); tým podľa mienky žalobcu jednoznačne osvedčil účelnosť tohto úkonu, nakoľko bez jeho uskutočnenia by upomínací súd návrh na vydanie platobného rozkazu odmietol.

7. Žalobca považoval za nesprávny a ničím nepreukázaný i úsudok konajúceho súdu, v zmysle ktorého drvivá väčšina prípadov H. T. F., E..L.. sa neskončí dohodou ešte pred súdnym konaním. Uviedol, že objem pohľadávok, v ktorých cestujúci po doručení predžalobnej výzvy dlžnú sumu uhradil alebo si dohodol splátkový kalendár, sa pohybuje od 10% do 15%, čo pri celkovom počte postúpených pohľadávok predstavuje minimálne 380 odvrátených súdnych konaní. Navyše, veľká časť poštových zásielok s predžalobnou výzvou sa vráti s poznámkou ako neprevzatá v odbernej lehote alebo adresát neznámy. V tomto smere zdôraznil, že najmä on má najväčší záujem na mimosúdnom vymožení svojich pohľadávok, keďže za každú jednu postúpenú pohľadávku uhradil 3,55 eura, pričom len súdny poplatok za podanie žaloby predstavuje viac ako 400% - nú investíciu do jej vymoženia. Predžalobná výzva je tak prostriedkom ako minimalizovať náklady nielen pre žalovaného, ale i pre neho samého. Napokon, ani existencia exekučného titulu neznamena, že už automaticky vymohol svoju pohľadávku.

8. V ďalšom žalobca uviedol, že do súdnych spisov zakladá podací hárok ako elektronický dokument Slovenskej pošty, a.s., ktorý reálne preukazuje zaslanie predžalobnej výzvy, a preto mu súd prvej inštancie nedôvodne vytýkal nepreukázanie doručky osvedčujúcej reálne zaslanie a prebratie výzvy. Mal za to, že advokátovi nepatrí odmena za doručenie úkonu právnej služby, ale za jeho vyhotovenie a odovzdanie klientovi, o čom v danom prípade nemôžu byť pochybnosti. Odovzdaním zásielky s predžalobnou výzvou orgánu, ktorý je povinný ho žalovanému doručiť, sa zásielka musela dostať do jeho dispozičnej sféry a žalovaný ju buď prevzal alebo nie a v takom prípade sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote alebo s poznámkou „adresát neznámy“. Aj v takom prípade, t.j. v prípade jej reálneho neprevzatia žalovaným nemožno mať pochybnosti, že žalovaný mal možnosť predžalobnú výzvu prevziať, keďže ju zasielal na adresu, ktorú žalovaný uviedol pri kontrole cestovných lístkov a bola osvedčená z dokladu totožnosti alebo iného dokladu. Odhliadnuc od uvedeného, pokiaľ bol konajúci súd toho názoru, že nárok na odmenu advokáta vzniká až dorúčením, resp. vrátením poštovej zásielky s predžalobnou výzvou, s ktorým sa nestotožnil, mohol túto skutočnosť, po výzve, dodatočne preukázať digitálnym výstupom ohľadne tejto služby Slovenskej pošty, a.s. Napokon, i keby sa žalovaný reálne o predžalobnej výzve nedozvedel, keďže zrejme nepreberá zásielky, nezakladá to neúčelnosť tohto úkonu právnej služby.

9. Žalobca v neposlednom rade poukázal i na vnútornú rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď konajúci súd na jednej strane považoval predžalobnú výzvu za neúčelnú, avšak i napriek tomu mu priznal poštovné za jej zaslanie. Z toho podľa neho vyplýva, že nepovažuje za neúčelnú samotnú predžalobnú výzvu, ale skôr trovy právneho zastúpenia s ňou spojené. Takýto záver je však zjavne v rozpore s ústavným právom na súdnu ochranu a právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keďže konajúci súd tým de facto hovorí, že je nespravodlivé, aby sa strana dala zastúpiť, pretože sa tým navyšuje jej pohľadávka voči žalovanému v prípade úspechu v súdnom spore. Ak mu však patrí právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom a tento v jeho mene uskutoční úkon právnej služby, za ktorý mu v zmysle vyhlášky patrí odmena, súd nie je oprávnený žalobcom vynaložené trovy právneho zastúpenia v podobe odmeny advokáta za tento úkon nepriznať; navyše, ak ide o úkon vyžadovaný zákonom. Na prezentované názory pritom nemá vplyv novela vyhlášky č. 159/2019 Z.z. účinná od 15.06.2019, ktorá zaradila predžalobnú výzvu ako písomné podanie adresované protistrane týkajúce sa veci samej, explicitne medzi úkon právnej služby. V tomto smere je zjavné, že úmyslom zákonodarcu bolo ukončiť interpretačné rozdiely ohľadom akceptovania predžalobnej výzvy ako úkonu právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky; tomu navyše korešponduje aj judikatúra, ktorá trovy právneho zastúpenia za predžalobnú výzvu priznávala aj pred účinnosťou tejto novely vyhlášky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3MOBdo 2/2010). V tejto súvislosti žalobca doplnil, že i ostatné senáty Okresného súdu Bratislava II mu priznávajú náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo veciach pohľadávok z dopravy, a preto v tomto kontexte považoval napadnutý rozsudok za rozporný s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Na uvedenom základe navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), ktoré smerovalo do výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšnej časti (o zapltenie sumy 30,48 eura) zamietol, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný

skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C.s.p.). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.10.2021 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

12. Súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu v časti uplatneného príslušenstva dospejúc k záveru, že ide o neúčelné a nespravodlivé uplatnenie práva, ktoré navyše žalobca nepreukázal, keď nepredložil doručenkú alebo vrátenú zásielku adresovanú do miesta bydliska žalovaného. Odvolací súd sa s predmetným právnym posúdením konajúceho súdu nestotožnil.

13. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca si v konaní uplatnil spolu s istinou i nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to za jeden úkon právnej služby pred podaním návrhu - písomné podanie protistrane týkajúce sa veci samej, ktorým je predsporová výzva zo dňa 06.03.2019 vo výške odmeny 16,60 eura podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky + 1x režijný paušál 9,80 eura (§ 16 ods. 3 vyhlášky), spolu 26,40 eura + 20% DPH v sume 5,28 eura, t.j. celkovo 31,68 eura. Súd prvej inštancie správne posúdil, že právnym základom jeho nároku je ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, príslušenstvom pohľadávky sú aj náklady spojené s jej uplatnením. Uvedené korešponduje i s ustáleným právnym názorom a rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 09.06.2010, sp. zn. 3MOBdo 2/2010, zverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 7/2010 pod č. 6, konštatoval, že príslušenstvom pohľadávky sú aj vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania v súvislosti s uplatnením pohľadávky. Najvyšší súd Slovenskej republiky za náklady spojené s uplatnením pohľadávky považoval najmä trovy vzniknuté v súvislosti s jej uplatnením, a to aj v predsúdnom štádiu, pričom tieto sa musia priamo týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. V nadväznosti na uvedené však následne konajúci súd nesprávne vyhodnotil úkon právnej služby - predsporová výzva za neúčelný a nespravodlivý len z dôvodu, že žalobca pravidelne, formulárove podával obdobné žaloby, ktoré sa navyše nevyznačovali právnou náročnosťou; náklady spojené s predmetným úkonom podľa jeho mienky pritom neúmerne zaťažovali povinnú stranu (žalovaného). Tieto okolnosti však z hľadiska účelnosti vynaloženia nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nemajú relevanciu. Ako uviedol i žalobca v odvolaní, predžalobná výzva bola nevyhnutným predpokladom prípustnosti návrhu v upomínacom konaní (§ 3 ods. 6 písm. d) zákona č. 307/2016 Z.z.), a preto vykonanie uvedeného úkonu právnej služby v predsúdnom štádiu priamo súviselo s uplatňovaným nárokom. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že súčasťou predsporovej výzvy bolo i oznámenie žalobcu o postúpení pohľadávky H. T. F., E..L.. voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok; predmetný úkon právnej služby preto i z tohto pohľadu nemožno považovať za neúčelný.

14. Pokiaľ konajúci súd poukazoval na hromadnosť žalôb žalobcu, odvolací súd udáva, že je pravdou, že žalobca vystupoval a vystupuje opakovane v súdnych konaniach ako veriteľ uplatňujúci si nárok na zaplatenie pohľadávky z nezaplateného cestovného v mestskej hromadnej doprave, ktoré žaloby sa vyznačujú rovnakou formou, avšak táto okolnosť sama o sebe nemá vplyv a nespôsobuje nedôvodnosť, príp. neúčelnosť výzvy na dobrovoľné mimosúdne vyriešenie sporu určenej žalovanému. Vykonanie tohto úkonu právnej služby, ktorý žalovaný v priebehu konania nijako nespochybnil, pritom žalobca preukázal založením predsporovej výzvy do súdneho spisu spolu s podacím hárkom, z ktorého je zrejmé, že výzvu odovzdal poštovému podniku za účelom jej doručenia na adresu pobytu žalovaného. V tomto smere sa odvolací súd nestotožnil s názorom konajúceho súdu o potrebe preukázania skutočného doručenia predžalobnej výzvy žalovanému, a to predložením potvrdenia - doručenkou, keď rozhodujúce je, že podľa obsahu predloženého podacieho hárku neboli pochybnosti o tom, že žalobca predsporovú výzvu adresoval žalovanému a podal ju na poštovú prepravu, a teda, že predmetná výzva bola spôsobilá sa týmto spôsobom dostať do sféry dispozície žalovaného, ktorú okolnosť napokon žalovaný ani nijako nerozporoval.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, podľa mienky odvolacieho súdu vzniklo žalobcovi právo na úhradu účelne vynaložených nákladov spojených s uplatnením (vymáhaním) pohľadávky v sume 70,70 eura v podobe trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - písomné podanie protistrane týkajúce sa veci samej, ktorým je predsporová výzva zo dňa 06.03.2019, adresovaná žalovanému, v sume á 16,60 eura (§ 13a ods. 1, písm. c) vyhlášky), vrátane režijného paušálu v sume á 9,80 eura (§ 16 ods.

3 vyhlášky) a 20% DPH v sume 5,28 eura, t.j. spolu 31,68 eura. Pokiaľ konajúci súd z titulu nároku na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky priznal žalobcovi len nárok na zaplatenie sumy 1,20 eura (ako uhradeného poštovného, ktoré žalobca ani nežiadal zaplatiť) neakceptujúc jeho právnu argumentáciu, a vo zvyšku žalobu zamietol, jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci; na uvedenom základe odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (v spojení s dopĺňacím rozsudkom a opravnými uzneseniami) v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobe v časti zaplatenia sumy 30,48 eura vyhovel tak, že žalovaného zaviazal na jej zaplatenie žalobcovi.

16. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho) podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal z dôvodu zmeny časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej plný úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).